Stuk **2272** (2003-2004) – Nr. 3

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

23 april 2004

ONTWERP VAN DECREET

tot wijziging van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven

VERSLAG

namens de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme uitgebracht door de heer Robert Voorhamme

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer André-Emiel Bogaert.

Vaste leden :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Jan Laurys, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Eddy Schuermans ;

de heren Frans De Cock, Didier Ramoudt, Guy Sols, Marc van den Abeelen ;

de heren Mathieu Boutsen, Jan Penris, Roland Van Goethem ;

de heren Jacky Maes, Robert Voorhamme ;

mevrouw Veerle Declercq ;

de heer André-Emiel Bogaert.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ilse Van Eetvelde, de heer Jef Van Looy ;

de heren Peter Gysbrechts, Koen Helsen, André Moreau, Jul Van Aperen ;

de heren Jean Geraerts, Frans Wymeersch, N... ;

de heren Carlo Daelman, Leo Peeters ;

N...

de heer Jan Loones.

Zie :

2272 (2003-2004)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Amendement

INHOUD

Blz.

1. Toelichting door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme 4

2. Algemene bespreking 5

3. Artikelsgewijze bespreking 7

4. Eindstemming 7

Tekst aangenomen door de Commissie 8

Bijlage 9

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme besprak dit ontwerp van decreet op haar vergadering van 22 april 2004.

1. Toelichting door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme

Minister Renaat Landuyt verduidelijkt dat dit decreet een beperkte aanpassing beoogt van het decreet op de openluchtrecreatieve bedrijven, met name wat de regeling inzake permanente bewoning op kampeerterreinen aangaat.

De basisfilosofie van het decreet van 1993 was dat kampeerterreinen bedoeld zijn als toeristische infrastructuur, waar mensen hun vakantie doorbrengen en niet als terreinen voor permanente bewoning. Dit had een sociaal oogmerk. Campings mochten niet uitgroeien tot een soort van bidonvilles waar mensen niet volwaardig kunnen wonen. Daarnaast was er ook een bekommernis om de ruimtelijke ordening. Campings mochten in die optiek ook niet dienen als een middel om op een goedkope manier in de natuur te gaan wonen in gebieden die niet voor permanente bewoning, maar voor recreatie bestemd zijn.

Sedert het begin van deze legislatuur wordt er door de regering een actieve politiek gevoerd om het decreet volledig toe te passen en dus ook een einde te maken aan de permanente bewoning van de kampeerterreinen. Door dat stap voor stap te doen, worden geleidelijk alle kampeerterreinen in regel gesteld met het decreet.

Voor de permanente bewoning op de kampeerterreinen, werd 31 december 2005 als einddatum vooropgesteld. Na die datum zou de permanente bewoning volledig verboden worden. In het vooruitzicht van die datum, moesten kampeerterreinen samen met de gemeenten tot een oplossing komen voor degenen die permanent op een camping verbleven. Er moest voor die mensen dus een woning worden gevonden voor eind 2005.

De minister stelt dat men bij de categorie van de permanente campingbewoners een onderscheid moet maken tussen degenen die er al permanent verbleven, toen dat nog niet gereglementeerd, en dus nog niet verboden was en de bewoners die doelbewust in overtreding, zich op een kampeerterrein zijn gaan vestigen, ook al wisten ze dat dat verboden zou worden door het kampeerdecreet.

Het decreet wil, zonder afbreuk te doen aan de basisfilosofie van het kampeerdecreet, de toestand regulariseren van voor het merendeel oudere mensen, die reeds lange tijd op een camping wonen. Ze worden niet langer verplicht om ten laatste op 31 december 2005 te verhuizen, maar voor hen wordt nog altijd het perspectief in het vooruitzicht gesteld, dat ze in de komende jaren beter zouden verhuizen naar een reguliere woning. In ieder geval zullen ze door die regeling niet zomaar op straat worden gezet na 31 december 2005. Ook kan de campinguitbater niet in gebreke worden gesteld voor het permanente verblijf van die categorie van bewoners.

In het ontwerp is opgenomen dat degenen die sinds 1 januari 1998 hun hoofdverblijfplaats op een camping hebben, daar kunnen blijven wonen totdat hen een passende woning wordt aangeboden.

Daartegenover staat dat houding tegenover de campinguitbaters die in overtreding zijn, wordt verstrengd. Er blijken nog altijd campinguitbaters te zijn, die zich achter administratieve regels verbergen, om toch maar toe te laten dat mensen zich permanent op hun terrein komen vestigen. Om daartegen te kunnen optreden wordt in het decreet een bepaling opgenomen dat rekening houdend met de door dit decreet vastgelegde uitzonderingsgevallen, de exploitatievergunning kan worden ingetrokken als er nog een of meer personen hun hoofdverblijfplaats op het kampeerterrein hebben. Op die manier wordt verhinderd dat er nog nieuwe problemen worden gecreëerd.

Dit ontwerp is dus ingegeven door sociale motieven voor een zeer specifieke categorie van meestal oudere bewoners. Bij het evalueren van dat motief is de regering nog tot de conclusie gekomen dat de datum van 1 januari 1998 kon worden opgeschoven tot 1 januari 2001. De minister kondigt dan ook aan dat hij namens de regering nog een amendement indient, dat er toe strekt deze regeling mogelijk te maken voor alle bewoners van campings die er hun hoofdverblijfplaats hebben voor 1 januari 2001. Die datum stemt overeen met hetgeen is bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 20 oktober 2000 tot reglementering van het sociale huurstelsel voor sociale huurwoningen. Dat besluit bepaalt immers dat personen die hun hoofdverblijfplaats al van voor 1 januari 2001 op een campingverblijf hebben, van de voorrangsregels voor kandidaat-huurders genieten. Op die manier worden de data in dit ontwerp en in het bedoelde besluit dus op elkaar afgestemd.

2. Algemene bespreking

De heer Jan Laurys zegt dat in deze materie twee bekommernissen door elkaar lopen. Het advies van de Vlaamse Raad voor het Toerisme stelt dat de beoogde aanpassing aan het kampeerdecreet, het uitdovingsscenario voor de permanente bewoning ondergraaft. Maar anderzijds moet er een sociale bekommernis voor deze mensen zijn. De heer Laurys stelt dat dit ontwerp het ook duidelijk maakt dat er onvoldoende maatregelen zijn genomen door de Vlaamse regering om voor deze mensen woningen te zoeken op de reguliere woonmarkt.

De heer Laurys merkt op dat heel wat van die permanente campingbewoners daar zelf voor gekozen hebben, en zich daar blijkbaar goed bij voelen. Voor die mensen is wonen op een camping een betaalbare oplossing voor een reële nood.

Men moet in een regeling dus voor twee zaken zorgen : de bidonvillisering van de campings moet worden tegengegaan, door campings uitsluitend voor toerisme voor te behouden, maar anderzijds moet er een sociale oplossing voor de permanente campingbewoners worden gevonden.

De heer Laurys zegt dat het Vlaams Parlement in februari 2004 nog een met redenen omklede motie heeft goedgekeurd omtrent het permanente wonen op campings[1]. Die motie vroeg aan de regering vijf zaken :

1° een juiste inventaris van de bewoning op campings te maken, waarbij ook de niet-gedomicilieerde campingbewoners worden meegerekend ;

2° het campingwonen te versoepelen ;

3° een uitdovend woonrecht te bieden wanneer er geen andere oplossing mogelijk is. Na verhuizing bij het overlijden krijgt het terrein opnieuw een toeristische bestemming ;

4° de illegale campings te sluiten en absoluut geen permanent campingwonen toe te staan op campings in de duinen of in natuurgebieden ;

5° meer herhuisvesting op de reguliere woonmarkt mogelijk te maken.

De heer Laurys vraagt in hoeverre de regering met die vragen heeft rekening gehouden.

De spreker kondigt aan dat zijn fractie zich zal onthouden.

De heer André-Emiel Bogaert stelt vast dat de bedoelde categorie van permanente bewoners op de camping kan blijven wonen totdat hen een passende woning wordt aangeboden. Die bepaling is volgens de spreker enkel uitvoerbaar als die mensen dan ook zouden worden opgenomen op een prioriteitenlijst van de sociale woonsector.

De heer Robert Voorhamme merkt de verstrenging van het beleid tegenover de campingexploitanten op. Het is dus de bedoeling dat die hun exploitatievergunning kunnen verliezen, als ze permanente bewoning toestaan. Het is verwonderlijk dat die regeling vroeger nog niet in het decreet werd opgenomen.

De heer Roland Van Goethem is van oordeel dat dit decreet toch enigszins ingrijpt op de vrije keuze van de mensen. Als iemand er vrijwillig voor kiest om op een kampeerterrein te gaan wonen, moet dat mogelijk zijn.

De heer Van Goethem is er ook niet van overtuigd dat de beoogde maatregel alleen oudere campingbewoners tegemoet komt. Door de amendering die de regering voorstelt, gaan ook jongere bewoners op een kampeerterrein kunnen blijven wonen.

Mevrouw Veerle Declercq zegt in te stemmen met de doelstellingen van het ontwerp, maar het mag er niet toe leiden dat de strijd tegen illegale kampeerterreinen in het gedrang komt.

De minister antwoordt dat hij de bezorgdheid van de commissieleden deelt, dat de voorgestelde aanpassing, die is ingegeven door een sociale bekommernis, de basisfilosofie van het kampeerdecreet niet mag ondergraven. Hij zegt dat het de bedoeling blijft te komen tot een volledig verdwijnen van de permanente bewoning op kampeerterreinen. Men kan echter niet van vandaag op morgen alle campingbewoners op straat zetten. Het uitdoven van de permanente bewoning moet planmatig worden aangepakt. In sommige gebieden zoals de Kempen en de Kust gaat het over een relatief grote groep van mensen en is er een belangrijk sociaal aspect aan verbonden.

---

[1] Met redenen omklede motie van de heer Jacky Maes, mevrouw Veerle Declercq en de heren Jan Roegiers en Marc van den Abeelen tot besluit van de op 29 januari 2004 door de heer Jacky Maes in commissie gehouden interpellatie tot de heer Renaat Landuyt, minister vicepresident van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, over de versoepeling van het permanent wonen op campings (*Parl. St.* Vl. Parl. 2003-2004, nr. 2068/1).

Het gaat hier inderdaad om een groep van mensen die prioritair moet bediend worden door de socialehuisvestingsmaatschappijen. Die maatschappijen moeten echter ook nog met andere prioritaire groepen rekening houden en hun middelen zijn ontoereikend om iedereen onmiddellijk een aangepaste woning te geven. In vele gemeenten is het nu reeds duidelijk dat ze er niet in zullen slagen om tegen 31 december 2005 aan alle campingbewoners een aangepaste woning aan te bieden.

Vanuit het beleid is tijdens deze legislatuur de druk op de ketel gehouden. De overheid is begonnen met de volledige sector te saneren en die sanering is, volgens de minister, bijna afgerond. Voor de totstandkoming van het decreet van 1993 was er een volledige wildgroei in de sector. Er was wel een wettelijk vergunningenstelsel, dat echter niet werd toegepast. Op dit ogenblik zijn bijna alle campings geregulariseerd. De minister zegt dat dat vooral te danken is aan het volgehouden beleid dat tijdens deze legislatuur werd gevoerd. Dat de toestand geleidelijk geregulariseerd wordt, blijkt uit de afname van de permanente bewoning op de vergunningplichtige terreinen. De minister stelt die cijfers ter beschikking. Ze worden als bijlage bij het verslag gevoegd.

Hij verklaart in dit verband dat voor de handhaving van het beleid het belangrijkste probleem zich situeert bij de parketten, waar men er nog altijd schijnt van uit te gaan, dat vervolging van in overtreding zijnde uitbaters geen prioriteit is. Er is echter evolutie merkbaar. Er worden op dit ogenblik processen gevoerd, die echter dikwijls door allerhande procedurekwesties worden vertraagd.

De minister herhaalt dat dit ontwerp van decreet geen afstand neemt van de politiek die de laatste jaren is gevoerd. Het houdt enerzijds een versoepeling om sociale redenen in voor permanente campingbewoners, maar anderzijds is er een duidelijke verstrenging tegenover campinguitbaters die in overtreding blijven door permanente bewoning op hun camping toe te staan. De druk wordt nu op de campinguitbaters gelegd. Zij verscholen zich altijd achter de gemeente : als iemand door de gemeente werd ingeschreven met een camping als vaste verblijfplaats, dan werd dat door de uitbaters aangegrepen om te stellen dat zij niet anders konden dan die personen op hun camping te laten wonen. Dat wordt door deze nieuwe maatregel ongedaan gemaakt, zodat kan worden verondersteld dat er geen nieuwe probleemsituaties gaan ontstaan.

De minister betwist ook het argument dat mensen uit vrije keuze gaan wonen op een camping, en dat zij dat dan ook moeten kunnen doen. In feite, vanuit het standpunt van ruimtelijke ordening, gaat het hier om een onwettelijke handelswijze, omdat men gaat wonen in een gebied voor recreatie en niet voor bewoning. Dat is duidelijk goedkoper, dan wanneer men in een regulier woongebied gaat wonen. In feite is dat dus unfair tegenover die mensen die wel in orde zijn met alle reglementeringen.

Over de datum van 1 januari 2001 herhaalt de minister dat deze datum wordt gelijkgeschakeld met de datum vanaf dewelke deze groep van mensen tot de prioriteiten is gaan behoren voor het toekennen van een sociale woning. De oorspronkelijke datum van 1 januari 1998 was de datum van de inwerkingtreding van de reglementering. De plaatselijke verantwoordelijken van de sociale woningsector weten nu dus dat ze bij het prioritair toewijzen van een woning ook rekening moeten houden met de permanente campingbewoners. Hoe de plaatselijke verantwoordelijken met die prioriteiten omgaan, moet dossier per dossier worden bekeken. De minister zegt dat hier niet specifiek op oudere of jongere campingbewoners wordt gemikt. Maar uit de praktijk weet men dat het hier toch vooral om een groep van ouderen gaat.

De heer Laurys antwoordt dat het ook voor zijn fractie niet de bedoeling is om die groep van permanente campingbewoners van de ene dag op de andere op straat te zetten. Zijn fractie blijft er evenwel om bekommerd, dat de voorgestelde maatregel het uitdovingsscenario voor de permanente campingbewoner in gevaar brengt. Dat is de reden van haar onthouding bij de stemming. De heer Laurys stelt dat de problemen hadden kunnen vermeden worden, als men eerder had opgetreden.

De minister ontkent dat het uitdovingsscenario wordt ondergraven. Er wordt nu duidelijk bepaald dat kampeerterreinen na 31 december 2005 geen permanente bewoning meer mogen hebben, behalve dan voor wat de uitzonderingsgroep betreft. Vanaf die datum zullen de parketten kunnen optreden tegen uitbaters die op dit punt in overtreding zijn.

De minister beaamt de opmerking van de heer Laurys over het te laat optreden van de overheid. Hij stelt dat de toenmalige regering tijdens de vorige legislatuur heeft verzuimd het kampeerdecreet toe te passen. Het is pas vanaf het begin van deze legislatuur dat de regering een volgehouden en planmatige inspanning heeft gedaan om de sector te saneren. De minister herhaalt dat dat ook grotendeels gelukt is. De huidige regering valt hier dan

ook niets te verwijten. Als men het decreet vanaf 1993 had toegepast, dan waren er nu geen problemen meer geweest.

3. Artikelsgewijze bespreking

Artikelen 1 en 2

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Artikel 3

De heer Renaat Landuyt dient namens de Vlaamse regering een amendement in dat er toe strekt dat de datum van 1 januari 1998 wordt vervangen door de datum van 1 januari 2001. Tijdens de algemene bespreking werd dit amendement reeds uitvoerig toegelicht.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel worden aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

4. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

De Commissie beslist tenslotte eenparig dat er geen reflectietijd en geen reflectienota's zullen zijn.

De verslaggever, *De voorzitter,*

Robert VOORHAMME André-Emiel BOGAERT

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Artikel 1

Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Artikel 2

Aan artikel 7 van het decreet van 3 maart 1993 houdende het statuut van de terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven wordt een 3° toegevoegd, dat luidt als volgt :

"3° indien één of meer personen, behoudens de bij decreet of besluit toegestane gevallen, hun hoofdverblijfplaats op het terrein voor openluchtrecreatieve verblijven hebben.".

Artikel 3

Aan artikel 12 van hetzelfde decreet wordt een lid toegevoegd, dat luidt als volgt :

"Het hebben van de hoofdverblijfplaats op een terrein voor openluchtrecreatieve verblijven wordt, ook na 31 december 2005, toegestaan voor personen die er reeds sinds 1 januari 2001 hun hoofdverblijfplaats hebben, en dit totdat hen een passende woning wordt aangeboden.".

BIJLAGE

Lijst van de permanente bewoning in personen en gezinnen op vergunningsplichtige terreinen voor openluchtrecreatieve verblijven

	1/03/1998		1/01/2000		1/01/2001		1/07/2001		1/01/2002		1/07/2002		1/01/2003	
	gezin	pers	gezin	pers	gezin	pers	gezin	pers	gezin	pers	gezin	pers	gezin	pers
Totaal Antwerpen	470	823	340	536	364	582	356	572	346	554	333	532	325	502
Totaal Limburg	91	142	67	108	58	84	56	69	48	66	47	63	46	57
Totaal Oost-Vlaanderen	300	551	311	581	329	608	322	594	328	621	328	628	316	610
Totaal Vlaams-Brabant	162	294	128	229	117	199	121	208	105	181	108	182	96	178
Totaal West-Vlaanderen	361	614	283	486	287	456	269	439	253	428	280	473	259	417
TOTAAL VLAANDEREN	**1384**	**2424**	**1129**	**1940**	**1155**	**1929**	**1124**	**1882**	**1080**	**1850**	**1096**	**1878**	**1042**	**1764**